

“Сигурна съм, че “Слънце и луна” ще бъде приета с много любов от читателите на българската поезия!”. За Захариева в тази стихосбирка интеграцията е завършена. Говори се не за роми, нито за ромски поети, а за един представител на българската поезия. И най-неочаквано поетът ще заяви, връщайки се към исконното начало:

За тази обич,
пропиляна между сезоните,
.....
.....
платих с цената на всякаква болка,
цигански огън
и звезден прах
Почивката на Господ

В “Циганска рапсодия” също се срещат подобни реминисценции. И с основание поставят екзистенциалния и социален въпрос с нееднозначен и може би невъзможен отговор: Какъв е всъщност поетът — циганин, ром или българин?

През 2005 г. излиза стихосбирката на Васил Чапразов “Циганско лято”. Този израз, означаващ последните топли дни и седмици от есента и срещан още като “бабино лято” и “сиромашко лято”, задава още в заглавието едно особено двусмислие. “Поетът отново тръгва към своите почитатели” — пише Иван Цанев в текста си на корицата. “Този път през един български идиом, който не съществува в ромския език — “циганско лято”, за да изплаче/изпее всичките циганско-летни болки и тъги, за които не е намерила дума общобългарската ни поезия.”

В търсене на своето етнопсихологическо и сегашно аз, поетът ще възкликне:

Пияна е кръвта на дните ми.
Пияни са били